

Bánné dr. Gál Bolgárka, a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Közgyűlés elnökének köszöntője az 1848-as forradalom és szabadságharc emlékére rendezett ünnepi közgyűlésen

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Miniszterhelyettes Asszony! Miniszterhelyettes Úr! Miniszteri Biztos Úr!

Tisztelt Képviselő Asszony! Képviselő Urak! Főispán Úr!

Kedves Emlékező Vendégeink!

Nagy tisztelettel köszöntöm Önöket **Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegye Önkormányzata** nevében az **1848-49-es forradalom és szabadságharc kitörésének emléknapja** alkalmából szervezett ünnepi közgyűlésünkön.

Egy alkalom, mely a **nemzeti minimum** részét képezi. Nemzeti minimum, mert stabilitást ad, hiszen dúlhat háború, tarolhat világvárvány, de ez a nap – pontosabban március 15-e – mindig az identitásunk fontos sarokköve marad.

Nemzeti minimum, hiszen ilyenkor evidens, hogy mellünket trikolor kokárdával díszítjük.

Nemzeti minimum, hiszen azt is tudjuk, hogy ha kilépünk az utcára, a villanypóznákat a piros-fehér-zöld lobogó ékesíti majd.

És tudjuk, hogy a magyarok himnuszát legalább egy helyen a nap folyamán biztosan meghalljuk.

Ezeket mind tudják már a legkisebbek is, hiszen szerte az országban – és talán szerte a világ magyar közösségeiben – lehet, hogy ezekben a pillanatokban is megemlékezések és ünnepi műsorok sora zajlik.

Óvodás és kisiskolás korú gyermekek tömege szavalja Petőfit e napokon, de értik-e vajon, mi fán terem a szabadságvágy, mely legszebb verseit ihlette. Vagy ami még égetőbb kérdés: mi felnőttek tudjuk e, mi fán terem a magyar szabadság.

Először azonban kérdezzük meg magunktól őszintén: mi a dolgunk a saját jelenünkben. És én, aki ebben a ciklusban utoljára szólhatok Önökhöz a forradalom emléknapja alkalmából, elmondhatom, hogy mit tartok én feladatomnak a jelenben.

Ha bárki megkérdezi, hogyan definiálom magam, azt mondhatom, elsősorban vagyok családanya, feleség, gyermek és testvér. Megkérdezhetem magamtól, vajon megteszek-e mindent, amit ezen minőségeimben a szeretet és a becsület megkövetel.

Aztán vallom magam magyarnak, hazafinak, lokálpatriótának. Vajon megteszek-e mindent azért a földért, amely felnevelt és megtartott eddig közel 45 éven át.

Aztán vagyok e történelmi épületben székelő testület elnöke, mely önmagában egy megtisztelő felelősség. Vajon megteszek-e mindent azért a közösségért legjobb tudásom szerint, amelyet rám bízta. Elmondhatom, hogy ennek számvetését magamban én sem felejtettem el elvégezni.

És valójában mindenki – a saját életére vonatkozva – felsorolhatna még egy sor dolgot, melyben feladattal bízta meg a Jóisten.

Mi, akik itt ülünk, kétségkívül felelősséget kaptunk a közösségtől, melyben élünk, így mi, akik itt ülünk kérdezhetjük meg magunktól leginkább, hogy tudjuk-e, mi fán terem a magyar haza.

Mert meggyőződésem, hogy a forradalmárok és a szabadságharcosok tudták. Vagy ha kezdetben nem is sejtették, időben megtapasztalták. Van, aki túlélte a felismerést, van, aki nem.

De nincs, vagy pontosabban kevés az a nemzet, melynek a leckét ilyen sok generáción át feladta a történelem.

És adja magát a felismerés: lehet, hogy most, a jelenben is történelmi időket élünk?

Hogy a háború hazánk határait lengető szele, a világjárvány egész világot sakkban tartó kikerülhetetlensége, a hatalmi játszmák minden irányból érkező nyilai és a gazdasági nehézségek globális akadályai most is újabb fejezetet nyitnak a történelemkönyvekben. Vajon átértékeljük e feladatainkat és felelősségünket, ha biztosan tudjuk, egy nap döntéseinket szépunokáink is könyvekből olvashatják majd.

Vajon fel tudunk-e nőni a 48-asok nagyságához. Vajon kiérdemeljük-e mellünkön a trikolór kokárdát? És felemelhetjük-e a magyarok lobogóját? Hogy aztán szépunokáink ugyanúgy állva énekeljék a magyar nemzet zivataros századait, ha a mi harcainkra emlékeznek. Felemelt fővel és büszkén.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindannyiunknak kívánom, hogy ilyen típusú küzdelmeket soha ne kelljen megvívniuk. De ha mégis erre kényszerülünk, lebegjen szemünk előtt az a feladat, mely a mai napig 15 millió magyar dolga kell, hogy legyen a mindenkori jelenben:

A hazát szolgálni.

Mert haza nélkül nincs otthonunk. Otthon nélkül hontalanná leszünk. Hontalanként pedig felemészt minket a világ, melyben onnantól védtelenül keringünk.

És ha a gyermekeim megkérdezik tőlem, hogy miért kell minden évben fehér ingben végigállniuk az ünnepi műsort ilyenkor március közepén, akkor azt mondom nekik:

Azért, mert van otthonuk. Hiszen éltek előttünk olyan emberek, akik tudták, mi fán terem a magyar haza. Hiszen azt szolgálták. Mert pontosan tudták, hogy 1848-ban és 1849-ben mi a dolguk.

Mi pedig két dolgot tehetünk. Először is a legnagyobb tisztelettel, tiszta öltözékben, rendezetten fejet hajtunk emléük előtt, amiért emelt fővel járhatunk hazánkban. Másodszor pedig példát vehetünk róluk, hogy ha a sors újra megköveteli, mi is tisztában legyünk a dolgunkkal.

Arany János szerint „... a mi forradalmunk Pesten, március 15-én nem véröntés volt, hanem egy szép ünnep, a szabadság ünnepe...”. Aulich Lajos vezérőrnagy pedig másfél évvel később már úgy fogalmazta meg utolsó szavait: „Szolgáltam, szolgáltam, mindig csak szolgáltam. És halálommal is szolgálni fogok. Forrón szeretett magyar népem és hazám, tudom, megértik ezt a szolgálatot.”

Értsük meg mi is tehát, hogy amely egyik nap a szabadság diadalának szép ünnepe, az rövid időn belül válhat kegyetlen szolgálattá. Elég csak körbenéznünk ebben a helyiségben.

Az Önök jobb oldalán a korszak és a magyar történelem legnagyobb géniuszei, szolgálói, köztük az első felelős magyar kormány alakjaival, a szabadság harcosaival, vagy „a haza bölcsével”.

Velük szemben, az Önök balján pedig a Habsburg család portrégyűjteménye, amelyet maga Szemere Bertalan rendelt meg ebbe a terembe, hogy aztán egy évtizeddel később azokkal álljanak hadban, akik előtt ezen alkotásokkal kívánt tisztelegni.

A történelem furcsa tréfái... Vagy inkább, különös leckéi.

Hiszen – kedves vendégeink – így van ez. Akik egykor barátok, harcostársak, szövetségesek voltak, könnyen rosszakarókká, elnyomókká válhatnak. Akik pedig egy nap rosszakaróink, elnyomóink voltak, barátokká, harcostársakká, szövetségesekké válhatnak.

Az egyetlen mértékegység, szempont és közös nevező a magyar föld, a magyar haza, a nemzet, amihez tartozunk, ahol családjainkkal otthonra lelünk.

Ezt az ezeréves nemzetet kell féltelnünk és óvnunk, védenünk és szeretnünk, és persze tudnunk a dolgunk, ha mindezeket meg kell lépnünk.

Mellettem a már emlegetett Deák Ferenc, az első felelős magyar kormány egykori igazságügyi minisztere, ennek a témának az egyik legnagyobb gondolkodója figyelő tekintettel néz le ránk.

„Önsorsunkról magunk rendelkezhetünk, s ha kockára tesszük azt, önmagunk szenvedjük kárát. De mások sorsát, mit a bizalom hitünkre bízott, a haza sorsát, mely becsesebb előttünk saját életünkénél, féltelnünk kell minden veszélytől, s a szeretet óvatosságával kell azt megőriznünk; kockáztathatunk mindent a hazáért, de a hazát kockáztatnunk nem szabad.”

Bánné dr. Gál Bolgárka, a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Közgyűlés elnökének köszöntője az 1848-as forradalom és szabadságharc emlékére rendezett ünnepi közgyűlésen

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezek a haza bölcsének szavai.

Mi pedig még egyszer, utoljára tegyük fel a kérdést önmagunknak.

Tudjuk, mi a dolgunk?

Cselekedjünk hát eszerint!

Én ehhez kívánok az elkövetkező időszakra is mindannyiunknak erőt, kitartást és nagy-nagy elszántságot!

Ezekkel a gondolatokkal nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából szervezett ünnepi ülésünket megnyitom!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!